

Project Name: [Gilmaz](#)

Book Name: [Psalms](#)

Email: Info@korpu.org

WebSite: www.korpu.org

مزامير

۱

صالحان و شريران راه

خوش بحالِ اونکه
شريرانِ هَمَره مَشوَرَتِ نُکانِه
و گناهکارانِ راه ره پيش نِگيرنه،
وَ اوشانِ هَمَره که خُداره مسخره کانن هَمَنِشين نَبُونِه،
بَلِکِه خداوندِ شَرِيعَتِ ره دوس داره
و شو و روز اونه شَرِيعَتِ مَيْنِ فِکَرِ کَانِه.
اَوْنِ ايتا دارِ مِثانِ که دَعَن وَرِ پِکاشِته هِبا؛
که خُودِشِه مَحْصُولِ اونه وَخْتِ سَرِ دَنِه
و اونه وَلِگ هَم پِيس نَبُونِه.
وَ هر کارِ هِکُونِه مُوَقِّق بُونِه.

وَلِی شَرِيرانِ اِينجور نَبِيْن؛
بَلِکِه گَمَلِ مِثاننِ که وا اوشانِه ساچِه زَنِه و بَرِنِه.
پَس شَرِيرانِ خُدايه داوَرِيه روزِ دَوام نِيارَنن
وَ نه گناهکارانِ، صالِحانِ جَمع مَيْنِ.
چون خداوندِ صالِحانِ راه پَانِه،
وَلِی شَرِيرانِ راه نابود بُونِه.

۵

داوودِ مزَمُور

مَرِه تِي دُرُسِيه رَاهه مِيَن رَهْبَرِي هَكُن

آه اِي خُداوند، مِي گَب بِشَنو

و مِي آه و نَالِه رِه بِيِين.

آه مِي پادشاه، اِي مِي خدا،

مِي دادِ بِشَنو.

چون تِي وَر دُعا كَانَم.

خُداوندا، صُوبِ سَرِ مِي آوازِ اِشَنوَنِي؛

صُوبِ دَمِ مِي دُعا رِه تِي حضورِ هَارَنَم

و اِنْتَظارِ كَشَنَم.

تو خُدايي نِييِي كِه شِرَارَتِ جِي خُشحالِ هَبِي،

بَدِي نَتْنِه تِي وَر بُمانِه.

گَتِ گَب زَنشانِ نَتْنَن تِي وَر دَوامِ بِيَارَن؛

تو تمامِ بَدكارانِ جِي بِيزارِي.

تو دُرورِ نِشانِ رِه هَلاکِ کاني.

خُداوند از آدامايي كِه خونِ رِيزينِ و فَرِيبِ كارنِ بِيزار.

وَلِي مَن تِي زِيادِي مُحَبَّتِ جِي تِي سِرِه يِه مِيَن هَنَم

و خُرمتِي كِه تِرِه نَنَم، تِي مُقَدَّسِ مَعْبَدِ سَمَتِ تَعْظِيمِ كَانَم.

اِي خُداوند عادل، تِي راهِ رِه مَرِه نِشانِ هِدِه

و مَرِه هِدَايتِ هَكُن تا مِي دُشَمَنانِ نَتْنَن مِي سَرِ مُسَلطِ هَبُون.

چون اوشانِ زَبانِ سَر، حَقِيقَتِي دَنِيه،

و تمامِ اوشانه دِلِ اينِه جِي پُر كِه چَطورِ خَرابي به بارِ بِيَارَن.

اوشانِ فُرتِ ايتا گُشاڊِ گورِ مانڊِيه،

و خوشانيه زَبانِ هَمَرِه چاپلوسي كَانَن.

اِي خدا، اوشانه تَقْصِيرانِ جَزَا رِه هِدِه،

هَبو كِه خُديشانِ خوشانيه نَقْشه شانه هَمَرِه زَمِينِ بُخَارَن؛

اوشانِ زِيادِي نافرمانِي يِه خا طَرِي اوشانيه تِي حضورِ جِي ڊرگا ديم هِدِه،

چون برِ ضِيَدِ تو وَر سَن.

اَبَنِي اوشانيكه به تو پناه هَارَنَن، هَمِه خُشحالِ هَبُون

بَنی هَمَش خُشحالی یه جی بُخائن.
تی سایه یه جیر اوشان جی جفاظت هُگن
تا اوشانیکه تی اسم دوس دارن، در تو خُشحالی هُگنن.
۱۲ چون تو خُداوند، صالح آدمان برگت دنی
و اوشانه تی لطف هَمره سِپر مِثان جفاظت کانی.

۷

داوودی مَزَمور

به تو پناه هارنم

۱ ای خُداوند، می خدا! به تو پناه هارنم؛
مَره تمام اوشان جی که می دُمال درن نجات هَده و اوشان چَنگ جی در
بیار؛

۲ تَنگنه شیر مِثان می جان بَگیرن
و مَره پاره پاره هُگنن و هیچکی دَیبو مَره اوشان چَنگ جی در بیاره.

۳ ای خُداوند، می خدا!
اگه کسی ره ظلم هَکرد بوم،
۴ اگه کسی یه خُوبی ره بَدی یه هَمره جواب هَده بوم،
اگه می دُشمن به ناحق غارت هَکرد بوم،
۵ بَنی می دُشمن می جان دمال دَبو و می جان بَگیره؛
بَنی می زندگی ره خودشبه لنگ جیر لگدمال هَکونه
و بَنی می عِزت به خاک بَکِشه.

۶ خُداوند، تی خَشَم مِین ورس،
و می دُشمنان خَشَم پیش ورس.
می وسین بیدار هَبو،
ای تو که عدالت برقرار هَکردی.
۷ بَنی تمام قومِشان تی دُور جَمع هَیون،
و تو اوشان سر جَار جی، آسمان مِین وگِرد.

۸ خُداوند مردم ره داوری کانه،
خُداوند، طبق می دُرسکاری مَره داوری هُگن،

طَبَقِ صِدَاقَتِي كِه دَارَم.

۹ ای خدایه عادل،

ای تو که دِلشان و فِکرشایه اِمتحان کانی،

بَنی شَریران بَدی تَمَام هَبو،

وَ تو صَالِحان بَرقرار هَکُن.

۱۰ خدا می سپَره،

هَمون خُدایی که اون آدَمان دِل که صادق ره نجات دَنه.

۱۱ خداوند داوَرِ عادل،

وَ خُدایی که هر روز بَدکارانِ وَ سَین خَشَم گیرنه.

۱۲ اَگه آدمی توبه نَکُنه،

خدا خودشِه شَمشیر تیز کانه،

وَ اون خودشِه گمانِ گَشینه وَ آمادِه کانه.

۱۳ وَ اون آدم وَ سَین که توبه نَکانه، خودشِه سِلَاح گُشنده ره آمادِه کانه

وَ خودشِه تیر آتشین شایه سازنه.

۱۴ اِییش آدم شَریر شِرارتِ هَمره اِیسن بونِه،

وَ فِتْنه یه هَمره حَامِله بونِه

وَ دُرو دُنیا هارنه.

۱۵ ایتا چاه گندینه وَ اونِه جَل کانه،

وَ هَمون چاه مِین که خودش بَکِنده، کَنه.

۱۶ اونِه فِتْنه، خودش سر هَنه،

وَ اونِه زورگویی خودش کَله یه فَرَق سر، جیر هَنه.

۱۷ خداوند ره اونِه عِدالتِ خاطرِی شُکر کانم.

خداوندِ مُتعالِ اسمِ پَرِسش کانم.

تا کی خنی تی دیم می جی وگردانی؟
تا کی می فکر همره گلنجر بوشوم،
و تمام روز می دل مین غم دبو؟
تا کی می دشمنان دس جیر دبوم؟

۳ ای خداوند، می خدا. مَرِه بَیین و می دُعايه جَوَابِ هِدِه.
می چش سُو هِدِه، نَکْنِه مرگِ خوابِ مین بوشوم؛
نَکْنِه می دُشْمَن باگو: «اونه سر پیروز هَبام»،
و نَکْنِه می دُشْمَنان می شِگستِ جی خُشحال هیون.

۴ ولی می تَوکَل به تی مُحَبَّت،
می دل تی نجاتِ مین خُشحالی کانه.
خُداوند و سین خواندَنم و اونه پَریش کَانم،
چون دَس و دِلبازی یه همره مَرِه خُوبی هکرده.

۱۵

کی تی مُقَدَّس کوه مین ماندينه

۱ خُداوَندا، کی تانه تی خيمه يه مین بُمَانِه؟
کی تانه تی مُقَدَّس کوه مین مَنزل هکونه؟

۲ اونکه دُرُس زندگی کانه،
و اونکه هر چی که دُرِسِه ره اَنجام دَنِه،
و اونکه دل جی راس گونِه.
۳ اونکه خودشِه زَبانِ همره غِيبَت نَکْنِه،
اونکه خودشِه هَمسايه ره بَدی نَکْنِه،
اونکه هيچ بَد گبی ره دَر باره خودشِه رَفِيق قَبول نَکْنِه.
۴ اونکه شَريرانِ کوچِک شَماردينه،
و اوشانيکه خُداوند جی تَرسَنن ره حُرْمَت نَنِه؛
اونکه خودشِه قُول و فا هکونه،
هر چَن اونه ضَرَر هَيو؛
۵ اونکه خودشِه پُول نَزول نَدِه
و بر صِدِّ بِي گناه رَشوه قَبول نَکْنِه.

اونکه ايشانه بجا بياره
تا ابد پايدار ماندنه.

۲۳

خُداوند می گالش

۱ خُداوند می گالش؛
هیچی یه مُحْتَاج نَبونم.
۲ سَبَزِ اَلوم مَین مَرِه خواباندنه؛
آرام اویه وَر مَرِه بَرِنه.
۳ می جان تازه کانه،
و خودشه اسمِ خاطری،
راسِ راهه سَمَت مَرِه هِدایتِ کانه.

۴ حَتّی اگه تاریکترین دَرّه یه جی هَم رَد هَبوم،
نَتَرَسِنَم هیچ مَرگ و بَلایی می سَر بیّه،
چون تو می هَمَرئیی؛
تی بال دَسیی و تی عَصا
مَرِه قُوتِ قَلب دَین.

۵ ایِتا سُفره می و سِین می دُشمنانِ چِشم وَر پَهَن کانی!
می سَر عَطَر مالینی
و می پیالِه ره سَر مَشَت کانی.
۶ مُطْمَئِنَم خُوبی و رَحمت، تمام می روزایه عُمَر می دُمال سَر هَنیه،
وَ مَن تا اَبَد خُداوند سِرِه یه مَین ماندِنَم.

۲۷

خُداوند می نور و نِجاتِ

۱ خُداوند می نور و می نِجاتِ،
کیه جی بَتَرَسَم؟
خُداوند می جان پَناهه،
کیه جی هَراسان هَبوم؟

۲ وَخَتِي بَدَكَارَان مَرَه هُجُوم هَارَنَن تا می تَن گوشتِ بُخارَن،
اون دُشمنان و بدخاهان،
اوشانَن که لَغزِن و دیم خارَنَن.
۳ آگه لَشگری عَلیه مَن صَف بَکَشیه،
می دِل تَرَس دَنِکِنیه،
آگه عَلیه مَن جَنگ بُلند هَبو،
باز هَم می دِل قُرَصِه.

۴ یچی خُداوَنَد جی بِخَسَم
و اونه دُمَال دَرَم:
که تمام می روزایه عُمَر
خُداوند سِرِه یه مِین دَبوم،
تا خُداوند قَشَنگی ره بَییشَم
و اونه مَعَبَدِ مِین، می جَوَابِ پیداهَکوَنَم.

۵ چُون روزِ بَلایه مِین
مَرَه خُودِشِه چادرِ مِین قایم کانه،
و خُودِشِه خیمه یه مِین مَرَه جا دَنیه
و مَرَه صَخَره یه بُلندیه سَر نَنیه.
۶ ایما می دُور و بَر دُشمنانِ مِین
سَر بُلَن بوَنَم.
فریادِ خوشحالی یه هَمَره اونه خیمه یه مِین قِربانی کائَم
و خُداوند وَسِین خواندِنَم و ساز رَنَم.

۷ خُداوَندا، وَخَتِي خواندِنَم، می آوازِ صِدا ره بِشنو،
مَرَه لُطف هُکُن و می جوابِ هَدِه.
۸ تو مَرَه باگوَتی: اینه دُمَال دَبِین که «می دیم شِیمی سَمَت دَبو و شِمره پِشت
نُکُنم!»
می دِل تِرِه گوَنه، خُداوَندا، اینه دُمَال دَرَم که تی دیم می سَمَت دَبو.
۹ تی دیم می جی وَنِگَرَدان،
تی خادمِ تی حَشَم مِین وَنِگَرَدان،

ای که می یاوَر بپی،
ای می خدایه نجات دهنده،
مره طَرِد نَکُن و مره تَرک نَکُن.
۱۰ هَر چَن می پیر و مار مره تَرک هَکَرَدَن،
وَلی خُداوَند مره قَبول کانِه.

۱۱ خُداوَندا! تی راه مره یاد هَدِه،
و می دُشَمَنان خاَطری
مره هَموار راهه سَمَت هِدایت هَکُن.
۱۲ مره می دُشَمَنان دَس تَسْلیم نَکُن،
چون شاهدان دُرورَن بر صِدِّ مَن وِرَسَن
و دَرِن مره زور گوئن.

۱۳ مَن باوَر دارم که خدائوَند خُوبی ره
این دنیا به مِیَن دینم.
۱۴ خدائوَند و سِین اِنْتَظار بَکَش،
قَوی باش و تی دِل قُرص هَبو،
خدائوَند مُنْتَظِر باش.

۳۱

خُداوندا به تو پناه هارنم

۱ خُداوندا، به تو پناه هارنم،
نُزار هیچ وَخت شَرَمَنده هَبوم؛
تی عدالت مِیَن مره نجات هَدِه.
۲ می دُعاره گوش هَدِه،
و هر چی زودتر مره خَلاص هَکُن؛
می و سِین مِثان صخره ایی باش که می جان پناه
اینا قَلعه مُحکم مِثان تا مره نجات هَدی.

۳ چون تو می صخره و قَلعه هیسی،
و تی اسم خاَطری مره هِدایت کانی و مره رَهبری کانی.
۴ تو مره تَلِه به جی که یواشکی می راهه سَر بَنَن، دِرگا هارنی،

چون تو می جان پناهی.
می روح تی دس اسپاردنم؛
تو می آزادی ره بهیئی، ای خداوند، وفادار خدا.

مَن اوشانه جی که بی ارزش بُت سراغ شونین بیزارم؛
ولی به خداوند توکل کانم.
مَن تی مُحَبَّتِ مَین خوشحالی و شادی کانم؛
چون می مُصِیْبَتِ بدییی
و می جانِ پَریشانی یه جی خوب خَبَر داری.
مَرِه دُشْمَنان دَس نِسپارستی،
بَلِکِه می لِنِگِ گُشاد وقایم جایه سَر بَنئی.

خُداوند، مَرِه اُطف هَکُن،
چون پَریشانم؛

می چَشم غِصّه یه جی تار هَبا،
و می تَن و جان ِ قَوّت نِداره.
چون می زندگی غَم هَمَرِه بَگَذارِته،
و می عِمر آه و ناله یه هَمَرِه؛
می گُناه خاطری ِ قَوّتی نِدارم
و می خاشِشان دَرِن بَپِیسِن.

تمام می دُشْمَنانِ خاطری مَسخَرِه هَبا،
بیشتر از هَمِه می هَمسایگان وَر.
می رَفِیقان می جی تَرسِنِن؛

هر کی مَرِه دِرگا بَینه، میجی قَرار کانِه.
ایتا مَرده یه مِثان یاد جی بَشم؛
ایتا بَشکِسِیه پیلکا یه مِثان هَبا.
چون خِیلیان جی تُهْمَت اِشْوَئِم،
هر طَرَف تَرس و وَحْشت دَرِه؛
چون هَمدیگر هَمَرِه بر ضِدّ مَن دَسِیْسِیه چِینِن
و قَصْد دارن می جان بَگیرِن.

١٤ وَلِيَّ مِنْ إِي خُداوَنَد، به تو تَوَكَّل دارم؛
و گوئَم: «تو می خُدایی.»

١٥ می عُمَر تِ دَس دَرِه؛
مَرِه می دُشَمَنانِ چَنگِ جِ خَلاص هَکُن.
اوشانِ دَس جِ که مَرِه اذِيت کائِن.
١٦ اَلطَفِ هَمَرِه تِ بَنَدِه رِه بَبِين؛

تِ مُحَبَّتِ مِینِ مَرِه نِجاتِ هِدِه.
١٧ خُداوَندا، نُزار شَرَمَنَدِه هَبوم،
چون تِرِه خواندِنَم تا می داد بِرِسی؛
هَبو که شَرِیرانِ شَرَمَنَدِه هَبون

و بی سَر و صِدا قَبِرِ مِینِ بوشون.
١٨ بَنی اوشانِ دُرورَنِ تَک دَبَسُّه هَبو،
اون دُرورَنِ تَکشانِ که غُرور و تَهَمَتِ هَمَرِه
بر صِیدِ صالِحانِ مُفَتِ گَب رَنَن.

١٩ آه که تِ خُوبی چَقَدَر زیادِ
اون خُوبی ایی که اوشانیکه تِرِه خُرَمَتِ نَنَن و سِینِ پِجا جَم هَکُردی،
اَدَمَانِ چِشَمِ وَر
اویَه اوشانیکه به تو پَناه هارَنَن و سِینِ به کار گیرِنی.
٢٠ تِ حُضُورِ هَمَرِه اوشانِه
اَدَمَانِ نَقَشِه یِه جِ جِفاظَتِ کانی؛
اوشانِه تِ خیمِه یِه مِینِ
نیش دارِ زَبانِ جِ جِفظِ کانی.

٢١ مُتَوَارَکِ هَبو خُداوَنَد،
چون اون موقِه ایی که اون شَهرِ مُحاصِرِه با و مَن اوچِه دَبام
خودِشِه مُحَبَّتِ پِجورِ عَجیبِ می و سِینِ آشکارِ هَکُردِه.
٢٢ مَن می تَرَسِ مِینِ باگوَتَم
«تِ چِشَمِ جِ دَکِتم!»
وَلِی وَخَتِی تِ جِ گُمَکِ بِخَسَمَ
تو می التماسِ بِشَنوَسِی.

۲۳ ای هَمه مُقَدَّسین خُداوند،

اونه دوس بدارین!

خُداوند وَفاداران حَفْظ کانه،

وَلی مَغْروران خِلی جَزَا دَنه.

۲۴ ای تمام اوشانیکه خُداوند وَسین اِنْتَظار کَشَنین،

قَوی هَبین و شِیمی دِل قُرْص هَبو.

۳۴

مَرّه هَکْنین و بَیشین که خُداوند چَقدر خُجیره

۱ خُداوند هَمَش مُتوارک خواندَم و پَرَسِش کَانَم؛

اونه پَرَسِش هَمیشه می رَبان سَر دَره.

۲ می جان دَر خُداوند فَخْر کانه،

بَنی فَقیران بِشَنُن و خوشحالی هَکْن.

۳ می هَمَره خُداوند سِنائِش هَکْنین،

بِیئین هَمدیگر هَمَره اونه اِسْم بُلند هَکْنیم.

۴ خُداوند جی کُمک بِخَسَم، اون می جَواب هَدَه؛

و مَرّه تمام می تَرَس جی خَلاص هَکَرِدِه.

۵ اوشان که خُداوند دِیَن، اوشان دِیم نور مِثان تَابِنه؛

اوشان هِیچ وَخت رو سِپاه نَبوَن.

۶ مَنه فَقیّر خُداوند صِدا هَکَرْدَم و اون می آوازِه بِشَنوَسِه

و مَرّه تمام می گِرِفَتاری یه جی نِجات هَدَه.

۷ خُداوند فِرشتَه خدا تَرسانه دُور گیرنه،

و اوشانِه نِجات دَنه.

۸ مَرّه هَکْنین و بَیشین که خُداوند چَقدر خُجیر؛

خُش بِحال اونکه دَر اون پَناه گیرنه.

۹ ای مُقَدَّسین خُداوند، اونه حُرْمَت بَنین،

چون اوشانیکه اونه حُرْمَت نَن هِیچی یه مُحتاج نَبوَن.

۱۰ قَوی و جَوان شِیران، مُحتاج و وَشنا بوَن،

وَلی اوشانیکه خُداوند دُمال دَرن هِیچ خُجیر چی ایی گم نِدارن.

۱۱ ای وَچَهان، بیئین و می گب گوش هَدین،
 تا شِمره یاد هَدم چطور خُداوند خُرمت بنین.
 ۱۲ اُون کیه که زندگی هَکردن مُشتاق هَبو
 و دوس داره اونه عمر ډراز هَبو تا خُجیر چی یه بَینه؟
 ۱۳ تی زبَان دَم بَگیر تا دُرو نَزَیه،
 و تی دَهن دَبد تا گَبی نَزَیه که مَر دم فَرِیب هَده.
 ۱۴ اَبدی یه جی دَس بَکش و خُوبی هَکن،
 آرامش و صُلاح دُمَال دَبو و تَقْلا هَکن اونه ږدَس بیاری.

۱۵ خُداوند چشَم صالِح آدَمَان دینه،
 و اونه گوش اوشان کُمک دادِ اِشَنوڼه.
 ۱۶ خُداوند، خوډشیه دیم ږدکاران جی وِگَر داندِه،
 تا اوشان اِسم زَمین ستر، نیست هَکونه.
 ۱۷ وَخَتی صالِحان خُداوند جی کُمک خَین، خُداوند اوشانِه اِشَنوڼه؛
 اُون اوشانِه تمام اوشان گِر فِتاری یه جی نِجات دَیه.
 ۱۸ خُداوند بَشکسَه دِلشان نَزِیکی دَره،
 و اوشانیکه خوشانِه اُمید از دَس هَدن ره نِجات دَیه.

۱۹ صالِح آدمی یه مُصِیبت خِیلی زیاده،
 و لی خُداوند اونه تمام اوشان جی خَلاص کانه؛
 ۲۰ تمام اونه خاشِشان حِفْظ کانه،
 که ایتا از اوشان هَم نَشکِنه.
 ۲۱ مُصِیبت، شَریر خون ریزنه،
 و اوشانیکه صالِح مَر دای یه جی بیزارن مَحکوم بوئن.
 ۲۲ خُداوند خوډشیه خادِمان جان نِجات دَیه،
 و هیچکدام از اوشانیکه به اُون پناه بیارن، مَحکوم نَبوئن.

کتاب دوم

١ هَمونجور که شوکا روخاڻه يه اُويه وسين له له زَڙه،
هَمونجور، ای خدا، می جان تی وسين له له زَڙه.
٢ می جان تشنايه خُدايه، اُون خُدايي که زندگي دَڙه،
که کي بييم و اُون حُضور حاضر هَڄوم.
٣ شو و روزمي خُراک آرسويه،
چون اوشان تمام روز مَره گوئن:
«تي خدا کوجه دَره؟»

٤ هَمونجور که دل جي آه گَشَنم و ناله کائم،
اُون روزان ره ياد هارنم
که چطور جَماعتِ هَمرة شونه بام
و اوشاڻه خُدايه سِرره يه سَمَت هدايت کانه بام،
جَماعتِ مَين که خوشحالي يه جي داد گَشينه بان
و شکرگزارِي کانه بان و جَشَن گيرينه بان.

٥ ای می جان چرا غصّه يه جي اينقدر بي رَمقي؟
چرا می دل مَين پَریشاني؟
خُداره اُميد بدار،
چونکه اونه باز هَم پَرشش کائم؛
اونيکه می نجات و می خُدايه.

٦ می جان می دل مَين غُصّه يه جي رَمَق نِداره؛
اينه وسين خُدايه ياد دَکَنم،
اُردُن ديار جي و جرمونه ديار جي،
و مصعار کوه جي.

٧ وَختي که تی آبشارشان خُروش کائن
دَريايه جير، دَريايه جير خَير دَڙه؛
تمام تی کولاک، تمام تی امواج،
می سَر جي بَگدَشته.

٨ روز مَين، خُداوند خودِشِه مُحَبّت می نثار کانه،
و شُويه مَين، اونه سرود می دل مَين دَره،
ايتا دُعايه مِثان، خُدايه حُضور که مَره زندگي دَڙه.

۹ خدا که می صخره هیسه ره گوئم:
 «چرا مَره یادِ جی بَیردی؟
 چرا باید دُشمنِ ظَلَم و سَین
 ماتم مَین بَنیشیم؟»
 ۱۰ می دُشمنانِ رَخمِ زَبان می خاشیشان خُرد هَکرده،
 چون تمام روز هَمش مَره گوئن:
 «تی خدا کوجه دَره؟»

۱۱ ای می جان چرا غصّه یه جی اینقدر بی رَمقی؟
 چرا می دِلِ مَین پَریشانی؟
 خُداره اُمید بدار،
 چونکه اونه باز هَم پَریش کانم؛
 اونیکه می نجات و می خُدايه.

۵۱

۱ خُدایا تی مُحَبَّتِ خاطرِی
 مَره رَحْم هُکُن،
 تی نائِم رَحْمَتِ خاطرِی
 می تَقصیران ره بَبخش.
 ۲ مَره می هَر تَقصیر جی کاملاً بَشور،
 و می گناه جی مَره پاک هُکُن!

۳ چون مَن می تَقصیران جی خَبَر دارم،
 و می گناه هَمش می نَظر دَره.
 ۴ به تو، آره فَقط به تو، گناه هَکُردَم،
 اونچه ره که تی نَظر خیلی بَد ره هَکُردَم.
 اینه و سَین هَر چی که باگویی، دُرُسّه،
 و هَر مجازاتی که حکم هُکُنی حَق!
 ۵ راس راسی که مَن مُقَصِر دُنیا بومَم،
 حَتّی اون موقّه ایی که می مار مَره حامِلِه هَبا، مَن گناه مَین دَبام!
 ۶ تو از اینکه اُمی وجودِ مَین صِداقت و راسّی ره دینی کیف کانی،
 و می دِلِ مَین مَره حِکمتِ یاد دَنی.

^۷مَرِه زوفا دار شاخه يه هَمَره پاڪ هَڪُن كه تَميز بونَم.
 مَرِه بَشور كه وَرَف جِي اِسبِي تَر بونَم.
^۸بَنِي خَنده خوشحالي يه صِداره بَشَنَم،
 بَنِي خاششان كه بَشگندي شادي يه جِي رقص هَڪُن.
^۹تِي ديم وَگردان تا مِي گناهان نِينِي،
 و تمام مِي تَقصيراتِ پاڪ هَڪُن.
^{۱۰}خُدايا، دلي پاڪ دَر مَن وجود بيار،
 وَ دُرُسّه روح ره باز هم دَر مَن بَنِي.
^{۱۱}مَرِه تِي حضور جِي دِرگا ديم نَدِه،
 وَ تِي روح مُقَدّس مِي جِي نَگير.
^{۱۲}تِي خوشحالي يه نِجات ره مَرِه وَگردان،
 وَ مَرِه کُمک هَڪُن تا ميل وَ رَغَبَتِ هَمَره تِرِه اطاعت هَڪُنم.

^{۱۳}اُون موقّه تِي راهشان ره تَقصيرکاران ياد دَنَم،
 وَ گناهکاران تِي سَمَت وَگردِن.
^{۱۴}خُدايا، خون لَگه ره مِي وجود جِي پاڪ هَڪُن،
 اِي خُدايي كه مِي خُدايه نِجات هيسي،
 وَ مِي زَبان تِي عِدالَتِ خوشحالي يه هَمَره خواندِنِه.
^{۱۵}اِي خُداوند، مِي تَکِ وا هَڪُن،
 تا مِي دَهَن تِرِه پَرَسِش هَکونِه.
^{۱۶}قرباني هَکُردَن جِيوان تِرِه راضي نُکانِه، وَ اِلا کانه بام؛
 تو قربانيه تَمَام سوز جِي خوشحال نَبوني.
^{۱۷}قرباني هايي كه خُداره راضي کانه، اينِه كه بَشِكِسّه روح هَمَره اُون
 حُضور بيشيم؛
 خُدايا، تو بَشِكِسّه دِل وَ توبه کار دِل کوچِک نِشمارني.

^{۱۸}خُدايا، تِي خوشحالي يه مِيَن تِي قوم خُوبي هَڪُن؛
 اورشليم ديوارشان ره پَساز تا اَمْنِيَتِ مِيَن دَبيم.
^{۱۹}اُون موقّه دُرُسّه قرباني هايه جِي خوشحال بوني؛
 تَمَام سوز قرباني ها وَ کَامِلِ قرباني هايه جِي.
 اُون موقّه تِي قُربانگاه سَر، تِرِه گوکِشانه پيشگش کائن.

خُدايا مِی دادِ بِشَنو

١ خُدايا، مِی دادِ بِشَنو و
 مِی دُعاره گوش هَدِه!
 ٢ موقِه اِيی که مِی دِل حالِ جی شونه،
 زَمين اُون سَر جی تِرِه صدا کائِم.
 مَرِه به صخره اِيی که مِی جی بُلند تِرِه
 هدايت هَکُن.
 ٣ چُون تُو مِی پناهگاه هيسِيی،
 ايتا قايِم بِرَج مِی دُشَمَنان پيش.

٤ بَنی تا اَبَد تِی خيمه يه مِين دَبوم
 و تِی بالِشان سايه يه جِير پَناه هَکِيرَم.
 ٥ خُدايا، چُون تُو مِی نَذر شانه بِشَنو سِيی،
 وَ تُو مَرِه اُون بِرکَتی رِه هَدِيی که به اوشانيکه تِی اِسْم حُرْمَت نَنن دَنی.

ای خدا مِی جان تِرِه تَشْنايِه

١ خُدايا تُو مِی خُدائی،
 تمام وجودِ هَمَره، تِی دُمال گَرِ دِنَم؛
 مِی جان تِی وَ سِين تَشْنايِه،
 و مِی تِن تِی مُشتاق،
 خُشک و لَاب هَبا زَمين مِثان که اونه مِين اُو دَنِيه!

٢ مَن تِی مُقَدَّس جايه مِين تِرِه بَدِيَم
 و تِی قَوّت و جَلال بيشِيَم.
 ٣ چُون تِی مُحَبَّتِ زندگي يه جی خُجیر تِرِه،
 مِی تُک تِرِه پَرَسِش کانه.
 ٤ پَس تا زنده ام تِرِه سِتايِش کائِم،
 و تِی اِسْم هَمَره مِی دَسِشانه تِی پَرَسِش وَ سِين بُلند کائِم.
 ٥ مِی جان سِير بونِه هَمونجور که چَلَب و چَلی غذايه جی سِير بونِه،

وَ مِی دَهَن شادی یه هَمَره تیره پَرَسِش کانه.

^۶ وَ خَتِی که می لایه مین تیره یاد کائِم؛
وَ تمام شو تی فکر دَرَم.
^۷ چون تو می یاوَر بیی،
وَ تی بال جیر خوشحالی یه هَمَره خواندِئِم.
^۸ می جان تی گش بَچَسِیِئِه،
وَ تی راس دَس مَره داره.

^۹ اوشانیکه می جان قصدِ دارِن هَلاک بوئِن،
وَ رَمینِ گِل جیر فُرو شوئِن.
^{۱۰} تیز شمشیرِ هَمَره بَکُوشَت بوئِن
وَ شو آلسانه خُراک بوئِن.

^{۱۱} وَلی مِنْه پادشاه دَر خدا، خوشحالی کائِم،
وَ هر کی خَداره تَوَکِل هَکونه سَر بُلَن بونه،
چون دُرورَنیشان دَهَن دَبَسُه بوئِه.

۹۱

خدا اَمی جان پناه و قَلعه

^۱ اونکه خدای مُتعاله سایه یه جیر بُمانه،
قادرِ مُطَلَق سایه یه جیر مَنزل کائِه.
^۲ خداوندِ گوئِم: «تو می جان پناهی و تو می قَلعه ایی،
تو خُدایی هِیسی که اونِه تَوَکِل دارم.»

^۳ چون اون، تیره صِیادِ تَله یه جی نِجات دَنه
وَ طاعونِ جی که تیره کُشِئِه.
^۴ اون تیره خُودِشِئِه پَر هَمَره پوشاندِئِه،
وَ اونِه بالِ جیر پناه گیرنی؛
اونِه وَفاداری، سپَرِ مِثان تی مُحافِظ.
^۵ نه شُویه بَلایه جی تَرَسِنی،
وَ نه تیر جی که روز مین تی سَمَت پَرتاب بونه؛

نه طاعون جي ترسني ڪه تاريخي ڪي مڃن راه شونه
 و نه وڀايه جي ترسني ڪه ڏهر موقعه هلاڪ ڪانه.
 آڳه هزار نفر تي ور ديم بخارن،
 و ده هزار نفر تي راس طرف،
 باز هم تره نزيڪ نبونه.
 فقط تي چشم همرة نگا ڪاني
 و شرير ادمان سزار ديني.

چون تو خداوند ور منزل هڪردى،
 و چون تو باگوتى خداى متعال مى جان پناه.
 ۱۰ هيچ بدى ابي تي دامنغير نبونه
 و هيچ بلايى تي خيمه يه نزيكى نيينه.
 ۱۱ چون خداوند درباره تو خودشه فرشتگان دستور ديه
 تا تمام تي راهان مين تي جي حفاظت هڪن.
 ۱۲ اوشان تره خوشانه دس سر گيرين
 نڪنه تي لنگ سنگ گش بزنى.
 ۱۳ تي لنگ شير و آفعى يه سر ننى؛
 جوان شير و مارشانه تي لنگ جير، لگدمال ڪانى .

۱۴ خداوند گوينه: «چون مره خيلى دوس داره،
 اونه نجات دئم؛
 و چون مى اسم شناسينه،
 اونه جي حفاظت ڪائم.
 ۱۵ اون مره صدا ڪانه و من اونه جواب دئم؛
 گرفتارى يه مين اونه همرة درم؛
 و اونه نجات دئم و اونه عزت دئم.
 ۱۶ اونه عمر دراز ڪائم
 و مى نجات اونه نشان دئم.»

۱۰۳

اي مى جان خداوند ستايش هڪن
 اي مى جان خداوند ستايش هڪن!

و هر چی می دلِ مینِ دره، اونه مُقَدَّسِ اسمِ ستایشِ هَکونِه!
ای می جان، خداوندِ ستایشِ هَگَن
هیچ گُدام از چیزایی که تره هَده ره تی یادِ جی نَبر!
اون که تمام تی تَقصیران ره بَخشینِه،
اون که تمام تی مَریضی ره شفا دَئه!
اون که تی زندگی ره گور جی نِجات دَئه
اون که مُحَبَّت و رَحْمَتِ تاج تی سر نَئه!
اون که تی جان خُجیر چی یه هَمَره سیر کانه،
تا عُقابِ مِثان تی جَوانی تازه هَبو.

خُداوندِ عِدَالَتِ بجا هارنِه و مَظلومانِ حَقِ اوشانِه دَئه.
اون خودِشِه راهشان ره موسی یه پیغمبرِ نِشان هَده،
و خودِشِه اَعمالِ خودِشِه قوم.
خُداوندِ رَحْمین و پُر از لُطفِ،
دیر خَشم گیرنِه و اونه مُحَبَّتِ تَمایِ نِداره.
خُداوندِ هَمیشِه محاکِمِه نُکانه،
و تا ابد خَشمگینِ نُماندِنِه.
اون اَمی هَمَره طَبَقِ اَمی گُناهان رَفتار نُکانه،
و اَمَره طَبَقِ اَمی تَقصیران سِزا نَدِه.
هَمون قدر که اَسِمان زَمین جی بُلند تر،
هَمون قدر هَم خُدایه مُحَبَّت به اوشانی که اونه حُرْمَت نَنن، گَته هیسه !
اونقدر که مَشرق، مَغرب جی دور،
هَمون قدر هَم خُداوندِ اَمی تَقصیراتِ اَمی جی دور هَکرده.
هَمونجور که پیر خودِشِه و چَهان و سِینِ دِلسوزی کانه،
هَمونجور هَم خُداوندِ اوشانیکه اونه حُرْمَت نَنن ره دِلسوزی کانه.
چون دانه که چی یه جی دُرُس هَییم،
و خودِشِه یاد داره که اَما خاک جی هَیسیم!

و اَما آدمی، اونه روزایه عمر و اشِ مِثان هیسه؛
و صَحرايه گُلِ مِثان نُرُوک زَئه.
وختی ایتا وا اونه خارنه پَر پَر بونِه
و دیگه اونه جی نِشانی نُماندِنِه!

^{۱۷} ولی خُداوند مُحَبَّت از اَزَل تا اَبَد
 اوشانِ هَمَره دَره که اَوِنه خُرمت نَنن،
 وَ اَوِنه عِدالَت اَوِنه وَ چَهانِه ، وَ چَهانِه هَمَره،
^{۱۸} اوشانه هَمَره که اَوِنه عَهْد دارن
 وَ خوشانِه یاد دارن که اَوِن احکامِ بجا بیارن.
^{۱۹} خُداوند خودشِه تَخْتِ آسمانانِ مِینِ بَرقرار هَکرده،
 وَ اَوِن هَمِه ره پادشاهی کانه.

^{۲۰} ای خُداوند فرشتگان،
 ای پهلوانان که اَوِنه گَلامِ بجا هارننن و اَوِنه حُکم انجام دَننن
 اَوِنه سِتایش هَکُننن.
^{۲۱} ای تمام اَوِن لَشگران،
 ای اَوِنه خادِمان که اَوِنه اِراده ره بجا هارننن،
 خُداوند سِتایش هَکُننن!
^{۲۲} ای خُداوند تمام کاران،
 اَوِنه هَر جایِه مِینِ که فَرمانروایی کانه سِتایش هَکُننن!
 ای می جان، خُداوند سِتایش هَکُن!

۱۱۹

اَوِنه گَلامِ می لَنگِ وَ سِینِ چِراغِ

الف

^۱ خُش بِحالِ اوشانیکه اوشانِ راه دُرُسِه،
 و خُداوند شَرِیعَتِ هَمَره زندگی کائن.
^۲ خُش بِحالِ اوشانیکه خُداوند گِبانِ ره عَمَل کائن،
 و خوشانِه دِل و جان هَمَره اَوِنه دُمالِ گَرَدِین.
^۳ وَ هِیچ کارِ غَلَطی نُکائن،
 بَلکِه خُداوندِ راهانِ ره شوین.
^۴ تَو تِی احکامِ اَمَرِه هَدِیی،
 تا تمام اوشانِ دِقَتِ هَمَره بداریم.
^۵ کاش مَن تِی دَسْتوراتِ اَنجام هَدَننِ مِینِ
 مُطیع و وَفادار هِیوم.

٦اون موقه ڊِ شَرَمَنده نَبونم،
وختي که تمام تي دَسْتوراتِ مي چِشِم پِش دارم.
٧تره صاڊِيقِ ڍِلِ هَمَره شُڪر کانم،
وختي که تي عادِلانِه قانونِشانه ياد گيرِئَم.
٨تي دَسْتوراتِ بجا هارِئَم،
مَره کُلا تَرک نَکُن!

ب

٩چَطور جَوانِ مَرِداي تانه زندگي يه مِينِ خويشِه راهان ره پاڪ ٻڌاره؟
اينجوري که تي گلامِ هَمَره خويشِه راهان ره جِفاظَتِ هَكونِه!
١٠ڍِلِ و جانِ هَمَره تي دُمالِ گَرِڊِئَم؛
نُزار تي اَحکامِ جي مُنَحَرَفِ هَبوم.
١١تي گلامِ مي ڍِلِ مِينِ اَمبارِ هَگَرِڊَم،
تا تره گُناه نَکُنم!
١٢خُداوندا، تو مُتوارِڪِ هيبي
تي دَسْتوراتِ مَره ياد هِدِه.
١٣تمام قَوانيني که تي دَهَن جي دَرِ بوما ره،
مي تُکِ هَمَره جارِ رَئَم.
١٤تي گُبانِ بجا بياردَن جي پِجور خوشحالِ بوئَم که،
انگار ايتا گَتِ ثروتِ مَره هَدَه بون!
١٥تي اَحکامِ فِڪرِ کانم،
و مي چِشِم يه اَحظِه هَم تي راهه جي وِنگَرِڊانِڊِئَم.
١٦تي دَسْتوراتِ جي کيفِ کانم؛
تي گلامِ مي يادي جي نَبِرِئَم.

ج

١٧اين نوگرِ هَمَره دَس و ڍلبازِ باش،
تا زنده بُمائَم و تي گلامِ بجا بيارم.
١٨مي چِشِمِ وا هَکُن،
تا تي شَرِيعَتِ جي چِيزايِ عَجيبِ بَيِئَم.
١٩مَن زَمينِ مِينِ غَرِيبم؛
تي دَسْتوراتِ مي جي قائمِ نَکُن!
٢٠اين اِستِياقِ که تي اَحکامِ بِفَهَمم،

می جان در سوز اندیشه و کلم کانه!
 ۲۱ تو مغروران ره تنبیه کانی، ملعونین
 اوشانیکه تی دستورات جی اطاعت نکائن.
 ۲۲ تنگ و رسوایی ره می جی بگیر،
 چون تی گبان ره انجام هدم.
 ۲۳ حتی اگه حاکمان بنیشن و ضد من دسیسه هکونن،
 تی پاکار تی دستورات مین فکر کانه.
 ۲۴ تی گبان جی کیف کائم،
 اوشانیکه راه ره مَره نشان دنن.

د

۲۵ می جان خاک گش بچسبیه؛
 طبق تی گلام مَره زندگی هده!
 ۲۶ وختی می راههایه جی تی همره گب بزم، تو می جواب مَره هدی؛
 تی دستورات مَره یاد هده.
 ۲۷ مَره یاد هده چطور تی دستورات بجا بیارم؛
 و من تی عجیب کاران مین فکر کائم.
 ۲۸ می جان غم و غصه یه جی دیگه رمقی نداره؛
 طبق تی گلام مَره قوت هده.
 ۲۹ غلط راهان ره میجی دور هکن،
 مَره لطف هکن و تی شریعت مَره یاد هده.
 ۳۰ من وفاداریه راه ره انتخاب هکردم،
 و تی قوانین می پیش بتم.
 ۳۱ خداوندا، تی گیشان گش دودسی بچسبسم؛
 نزار شرمنده هبوم.
 ۳۲ من تی دستورات راهه مین دو کائم،
 چون تو می دل گت کانی.

ه

۳۳ خداوندا، مَره یاد هده چطور بتانم تی دستورات بجا بیارم؛
 و من اوشان تا آخر انجام دتم.
 ۳۴ مَره فهم هده تا تی شریعت بدارم،
 و اونه می دل و جان همره بجا بیارم.

^{۳۵} مَرِه تی دَسْتوراتِ راهه مِین هِدایتِ هَکُن،
 چون اونه وِسین شُوق دارم.
^{۳۶} می دِل تی گِشَن سَمَتِ بَکِشان،
 و نِزارِ جِرص و طَمَعِ سَمَتِ بوشو.
^{۳۷} نِزارِ می چِشم اُون چِیزایی که بی ارزش ره تَوَجّه هَکُونِه،
 و تی راهان مِین مَرِه زندگی هِدِه.
^{۳۸} و عِدِه ایی که تی خادِمِ هَدیی ره نَصَدیقِ هَکُن،
 اُون و عِدِه ایی که اوشانیکه تِرِه حُرْمَتِ نَننِ ره دَنی.
^{۳۹} رِسوایی که اونه جی تِرِ سِیمِ ره می جی دورِ هَکُن،
 چون تی قَوانینِ خُجیرِ.
^{۴۰} مَن تی اَحکامِ شُوقِ دارم!
 تی عِدالتِ مِین مَرِه زندگی هِدِه!

و

^{۴۱} خُداوندا، طَبِقِ و عِدِه ایی که مَرِه هَدیی،
 تی نِجاتِ و تی مُحَبَّتِ مَرِه بَرِ سِه.
^{۴۲} اُون موقّه تائِمِ جَوابِ اوشانیکه بر ضِدِّ مِینِ ره هَدَم،
 چون به تی گلامِ تَوَکَلِ دارم.
^{۴۳} کُلا حَقِیقَتِ کلامِ می دَهَن جی نَگیر!
 چون تی قَوانینِ اُمیدِ دِیسَم.
^{۴۴} تی شَرِیعَتِ هَمَش،
 تا اَبَدِ بجا هارَنم.
^{۴۵} اَمِنِ راهه مِینِ شَوَنم،
 چون تی اَحکامِ دُمالِ گَرِینِه بام.
^{۴۶} تی اَحکامِ جی پادِشاهانِ وَرِجِه هَمِ گَبِ رَنم
 و شَرَمِ نِدارم.
^{۴۷} چون تی دَسْتوراتِ مِینِ کِیفِ کائِم
 و اوشانه دوس دارم.
^{۴۸} تی اَحکامِ دِل و جانِ هَمَرِه قَبولِ کائِم،
 و تی دَسْتوراتِ مِینِ فِکَرِ کائِم.

ز

^{۴۹} تی گلامِ تی خادِمِ یادِ بیار،

۵۰ که مَره به اُون امیدوار هَکُردی.
 مِی دِل قَوّت، مُصِیبتِ مِینِ اینه
 که تی وَعده مَره زندگی دِنِه.
 ۵۱ مَغرورانِ خِیلی مَره مَسخَره کائن،
 وَلِی مَن تی شَرِیعتِ جی دَس نَکِشِیم.
 ۵۲ خُداوندا، وَختی تی قَوانین که از قَدیم دَبا ره می یاد هارنم،
 می دِل قَوّت گیرنه.
 ۵۳ شَریرِ آدَمَانِ جی خِیلی خَشمگین بوئم،
 اوشانِ جی که تی شَرِیعتِ جی دَس بَکِشین.
 ۵۴ هَر جایی که کوچ کائِم،
 تی دَسُتوراتِ می سِرِه یه مِینِ می آواز هَبا.
 ۵۵ خُداوندا، شُو تی اِسمِ یاد هارنم،
 و تی شَرِیعتِ بَجا هارنم.
 ۵۶ این بَرگتِ می نَصیب هَبا
 که تی اَحکامِ بَجا بیاردِم.

ح

۵۷ خُداوندا، می دار و نَدار تو هیسی؛
 قول دَنَم که تی گلامِ بَجا بیارم.
 ۵۸ مِی دِل و جان هَمَره خَنَم تو میجی راضی هَبی،
 طَبَقِ تی وَعده مَره لُطف هَکُن!
 ۵۹ وَختی می زندگی یه راهان ره فِکر کائِم،
 گَرَدَنَم تا تی اَحکامِ بَجا بیارم.
 ۶۰ تی دَسُتوراتِ دَرجا بَجا هارنم
 و مَثَلِ نُکائِم.
 ۶۱ هَر چن شَریرانِ لافندِ می دُور دَپِیتِه،
 وَلِی مَن تی شَرِیعتِ می یادِ جی نَبرنم.
 ۶۲ نِصَفِ شُو بیدار بوئم تا تِرِه تی عادِلانِه قَوانین وَسِین،
 پَرَسِش هَکُنم.
 ۶۳ مَن تمام اوشانیکه تِرِه حُرمت نَنن
 و تی اَحکامِ بَجا هارنن هَمَره رَفِیقم.
 ۶۴ خُداوندا، زمین تی مُحَبَّتِ جی پُر؛

تی دَسْتورات مَرِه یاد هَدِه.

ط

- ^{۶۵}خُداوندا، طَبِیقِ تِی وَ عِدِه
تی خادِمِ خُوبِی هَکُردِی.
^{۶۶}مَرِه مَعْرِفَتِ یاد هَدِه و مَرِه یاد هَدِه چَطور دُرُس تَشْخِیصِ هَدَم.
چون به تی دَسْتورات ایمان دارم.
^{۶۷}پَش اَزونکِه مُصِیْبَتِ مِیْنِ دَکَم گُمراه بام،
وَلِی اَلانِ تِی گَلامِ بَجا هارَنَم.
^{۶۸}تو خُوبِی و خُوبِی کانی؛
تی دَسْتورات مَرِه یاد هَدِه.
^{۶۹}مَغْرورانِ مِی خَبَرِی دُرُو دِیْنِیْن،
وَلِی مَن دِل و جانِ هَمَرِه تِی اَحْکامِ بَجا هارَنَم.
^{۷۰}اوشانِ دِل سَنَگِ مِثانِ بِی اَحْساسِیَه،
وَلِی مَن تِی شَرِیْعَتِ جِی کِیفِ کائِم.
^{۷۱}خوبِ هَبا که مُصِیْبَتِ بَدِیْم،
تا تی دَسْتوراتِ یاد هَگِیْرَم.
^{۷۲}تی دَهَن شَرِیْعَتِ مِی وَ سِیْن ،
هزارانِ نُقَرِه و سِگِه یِه طِلا جِی خُجِیرْتَرِه.

ی

- ^{۷۳}تی دَس مَرِه بَسائِه و شِکَلِ هَدِه؛
مَرِه فَهَمِ هَدِه تا تی اَحْکامِ یاد هَگِیْرَم.
^{۷۴}اوشانیکِه تِرِه حُرْمَتِ نَنَن مَرِه دِیْنَن و خوشحالِ بوئَن،
چون مَن تِی گَب اُمیدِ دارم.
^{۷۵}خُداوندا، دائِم که تی قَوانینِ عادِلانِیَه،
و تی وفاداریِ یِه جِی با که مَرِه مُصِیْبَتِ مِیْنِ دِیم هَدِی.
^{۷۶}طَبِیقِ وَ عِدِه اِبِی که تی خادِمِ هَدِی،
بَنی تِی مُحَبَّتِ مِی دِلِ قَوَّتِ هَدِه.
^{۷۷}بَنی تِی رَحْمَتِ مَرِه بَرَسِه تا زندهِ بُمائِم،
چون تی شَرِیْعَتِ جِی کِیفِ کائِم.
^{۷۸}هَبو که مَغْرورانِ شَرْمَنْدِه هَبون
چون خوشانِه دُرُو یِی هَمَرِه مَرِه بَدِی هَکُردَن،

وَلَى مَنْ تَى أَحْكَامِ مَيْنِ فِکَرِ کَانَم.
^{۷۹}هَبُو که اوشانیکه تیره حُرْمَتِ نَننِ مِی سَمَتِ وَگِرْدَن،
 اوشانیکه تِی گَبانِ رِه دَانَن.
^{۸۰}هَبُو که مَن تِی دَسْتوراتِ کَامِلَا بَجا بَیارم،
 تا شَرْمَنده نَبوم!

ک

^{۸۱}مِی جانِ تِی نِجَاتِ وَسِینِ شُوقِ دارِه،
 مَن به تِی گَلامِ اُمیدِ دارم.
^{۸۲}مِی چِشمِ تِی وَعده یِه اِنْتظارِ مِینِ گَم سُو هَبَا؛
 مَرِه باگُو: «کِی مِی گُمَکِ هَنی؟»
^{۸۳}هَر چَن ایتَا بَپِیسِ و دودِ بَرِه پوسی خِیکِ مِثَانَم،
 وَلِی تِی دَسْتوراتِ یَاَدِ جِی نَبِرَدَم!
^{۸۴}تِی خَاَدِمِ تا کِی بایَدِ تَحْمِلِ هَکُونِه؟
 توکِی اوشانیکه مَرِه اذِیتِ کَانَن رِه داوَرِی کانی؟
^{۸۵}مَغْرورانِ مِی وَسِینِ چاهِها بَگِنْدَن که اوشانِه مِینِ دَگَم،
 اوشانِ طَبِیقِ تِی شَرِیعَتِ زَنَدَگی نُکَانَن.
^{۸۶}تَمَامِ تِی دَسْتوراتِ شَنِه اَعْتِمادِ هَکِرْدَن؛
 اوشانِ خُوشانِه دُرُوبِه هَمَرِه دَرَن مَرِه عَذابِ هَدِن، مِی دادِ بَرَس!
^{۸۷}اوشانِ نَزِیکِ با مَرِه اِینِ دُنْیا یِه جِی نِیستِ هَکُنَن،
 وَلِی مَن تِی أَحْکامِ رِه تَرکِ نَکِرْدَم.
^{۸۸}تِی مُحَبَبَتِ مِینِ مَرِه زَنَدَگی هَدِه،
 تا گَبایی که بَرِی رِه بَجا بَیارم.

ل

^{۸۹}خُداوَندا، تِی گَلامِ تا اَبَدِ
 اَسِیمانانِ مِینِ پابَرِجائِه.
^{۹۰}تِی وَفاداری پُشتِ دَرِ پُشتِ اَدَمَانِ وَسِینِ بَجا مانَدِیَه،
 تو زَمِینِ بَنّا هَکِرْدِی و پابَرِجا مانَدِیَه.
^{۹۱}اوشانِ تِی حُکَمِ هَمَرِه تا امروزِ بَجا بُمَانِسَن،
 چُونِ هَمِه چِی تِرِه خِدْمَتِ کَانَن.
^{۹۲}اِگِه مِی دِلخُوشِی به تِی شَرِیعَتِ نَبّا،
 تا اَلانِ مِی مُصِیْبَتِ مِینِ هَلاکِ بُونِه بام!

^{۹۳} ٿي آڇاڪا هيج وخت ياد جي نبرتم،
 چون اوشانه همره مَره زندگي هدي!
^{۹۴} من تي شينم، مَره نجات هده!
 چون تي آڇاڪا دُمال دَبا.
^{۹۵} شريان مَتَلن تا مَره هلاڪ هڪُن،
 ولي من به تي گبان توجّه دارم.
^{۹۶} هر گمال وسين حدي دينم،
 ولي تي دستور وسين حد و اندازه ايي نينم!

م

^{۹۷} آه كه من چقدر تي شريعت دوس دارم،
 تمام روز اونه مين فكر كانم.
^{۹۸} تي دستورات مَره مي دشمنان جي حڪيمتر كانه،
 چون همش مي همره دره.
^{۹۹} مي فهم تمام مي ملين جي بيشره،
 چون تي گبان همش مي فكر مين دره.
^{۱۰۰} مي فهم ريش سفيديان جي بيشره،
 چون تي آڇاڪا بجا هارنم.
^{۱۰۱} بد راهه جي دوري كانم،
 تا تي گلام بجا بيارم.
^{۱۰۲} تي قوانين جي سريچي نكانم،
 چون تو خودت مَره تعليم هدي.
^{۱۰۳} آه كه تي گلام مي مزاج وسين چقدر شيرينه
 و مي ذهن وسين غسل جي شيرين تر.
^{۱۰۴} تي آڇاڪا كه مَره فهم ديه،
 اينه وسين هر راهي كه درويه اونه جي بيزارم!

ن

^{۱۰۵} تي گلام مي لنگ وسين چراغ
 و مي راهه وسين نور.
^{۱۰۶} قسم بخاردم و مي قسم سر هم درم،
 كه تي عادلانه قوانين بجا بيارم.
^{۱۰۷} بدجور مصيبت مين درم؛

خُداوندا، طَبَقِ تِي گَلامِ مَرِهَ زَنديگِي هِدِه.
^{۱۰۸}خُداوندا، مِي شُکرگِزاري رِه قَبول هَکُن
 و تِي قَوانين مَرِه ياد هِدِه.
^{۱۰۹}مِي جان هَمَش خَطَر مِيَن دَرِه،
 وَلِي تِي شَرِيعَت رِه مِي ياد جِي نَبَرَنَم.
^{۱۱۰}شَريران مِي وَسِين تَلِه بَنَن،
 وَلِي مَن تِي اَحکام جِي دَس نَکِشِنَم.
^{۱۱۱}تِي گَبان تا اَبَد مِي ارثيه يه،
 چُون اوشان مِي دِل خوشيَن!
^{۱۱۲}مِي دِل مِيَن نِيَّت هَکَرَدَم کِه تِي دَسْتورات بِجا بيارَم،
 تا به اَبَد و تا به آخَر.

س

^{۱۱۳}اُون آدَمان جِي کِه هَر لَحْظِه پُجور فِکَر کائِن بيزارَم،
 وَلِي تِي شَرِيعَتِ دوس دارَم.
^{۱۱۴}تو مِي جان پناه و سِپَر هيَسِي،
 تِي گَلامِ اُميد دِيسَم.
^{۱۱۵}اِي بَدکاران مِيجِي دُور هَبِين،
 تا مِي خُدايه دَسْتورات بَدارَم!
^{۱۱۶}طَبَقِ تِي وَعِدِه مِي دَس بَگير تا زَنده بُمائَم،
 و نِزار مِي اُميد مِيَن شَرَمَنده هَبُوم!
^{۱۱۷}مَرِه تِي دَس مِيَن بَدار تا دَر اَمان دَبُوم،
 و تِي دَسْتورات رِه هَمَش مَدَّ نَظَر بدارَم.
^{۱۱۸}تو اوشاني کِه تِي دَسْتورات جِي گُمراه بوئِن رِه کُچِک اِشمارنِي؛
 چُون اوشان فَرِيبکاري پوچ هيَسِه.
^{۱۱۹}تو تمام شَريران زَمين رِه تَفالِه يه مِثان دُور تووادِنِي؛
 اينِه وَسِين تِي گَباره دوس دارَم.
^{۱۲۰}تِي تَرَس جِي مِي تَن و پِي دَلرِزِيه؛
 تِي داوَرِيه يه جِي تَرَسِنَم.

ع

^{۱۲۱}اَوَنچِه کِه دُرِيسِه و اَوَنچِه کِه اِنصافِ رِه بِجا بيارِم؛
 مَرِه ظالِمان دَس نِسپار.

۱۲۲ تی نوگر اطمینان هده که اونه کُمک کانی،
و نزار مغروران مَره ظلم هکنن.

۱۲۳ می چشم تی نجات انتظار وسین تار هبا،
که کی طبق تی وعده هنی و مَره نجات دنی!
۱۲۴ تی نوگر همره طبق تی مُحبت رفتار هکن،
و تی دستورات مَره یاد هده!

۱۲۵ مَن تی نوگرم،
مَره فهم هده تا تی گباره درک هکنم!
۱۲۶ خداوندا اونه موقه برسیه که عمل هکنی،
چون تی قانون بشکسته هبا.

۱۲۷ اینه وسین تی دستورات دوس دارم،
بیشتر از طلا، بیشتر از طلایه خالص .
۱۲۸ اینه وسین تی تمام احکام دُرُس دائم
و هر نادرسته راهه جی بیزارم!

پ

۱۲۹ تی گبان چقدر عالیّه،
اینه وسین می جان اوشان داره.
۱۳۰ تی کلام بفهمسن آدمان نور بخشینه،
و ساده آدمان فهم دبه.
۱۳۱ می دهن وا کائم، له له زَنم،
چون تی دستورات وسین شوق دارم!
۱۳۲ تی دیم می سمت وگردان و مَره لطف هکن،
همونجور که اوشانیکه تی اسم دوس دارن ره لطف کانی.
۱۳۳ طبق تی وعده می قدمشان ره مُحکم بدار
و نزار هیچ بدی ایی می سرمسلط هبو.
۱۳۴ مَره آدمان ظلم جی نجات هده،
تا تی احکام بجا بیارم.
۱۳۵ تی دیم نور تی نوگر بتابان
و تی دستورات مَره یاد هده!
۱۳۶ می چشم جی مثل روخانه یه مِثان آرسو هنه،
چون تی شریعت بجا نیارنن.

^{۱۳۷}خُداوندا، تو عادلی
و تی قوانین دُرُسّه!
^{۱۳۸}خداوندا، گبایی که بَرئی عِدالتِ مین
و وفاداری کامل مین هیسّه.
^{۱۳۹}می غِیرت مَره سوزاندِنه،
چون می دُشمنان تی گلام خوشانه یاد جی بَرِن.
^{۱۴۰}تی وَعه خیلی آزمون هُبا
و تی نوگر اوْنه دوس داره.
^{۱۴۱}هر چن مَن کوچیکم و لیاقت ندارم،
وَلی تی احکام می یاد جی نِبرَم.
^{۱۴۲}تی عِدالت، تا ابد عِدالتِ
و تی شریعت حَقِیْقَت.
^{۱۴۳}سختی و پَریشانی مَره آسیر هُکُردَن،
وَلی تی دُستورات می دل خوشیین.
^{۱۴۴}تی گبان تا ابد عِدالتِ؛
مَره فهم هِدّه تا زنده بُمائِم!

^{۱۴۵}می دِل و جان هَمَره داد زَنَم؛ خُداوندا، می جَوابِ هِدّه،
مَن تی دُستورات بِجا هارَم.
^{۱۴۶}اَتره خواندِنَم، مَره نجات هِدّه!
تا تی گبان ره بِجا بیارم.
^{۱۴۷}پَش از صُب دَم بیدار بوئم و تیجی کُمک حَنَم؛
تی گبان ره اُمید دِیَسَم.
^{۱۴۸}تا صُب چِشم، چِشم سَر نَنَم،
تا تی وَعه یه مین فِکر هُکُرم.
^{۱۴۹}طَبِق تی مَحَبّت می دادِ بِشُئو!
خُداوندا، طَبِق تی عِدالتِ مَره زندگی هِدّه!
^{۱۵۰}اوشانیکه بَد نِیْتِ هَمَره مَره آزار دَنن دَرِن مَره نَزیک هَبون،
اوشان تی شریعتِ جی خیلی دورن!
^{۱۵۱}وَلی تو نَزیک دَری، ای خُداوند؛

و تمام تی دستوران حَقِیْقَتِ.
۱۵۲ تی گبان جی خِیلی زَمان بِفَهِمَسَم
که تو تی گبان ره تا اَبَد بَرَقَرار هَکُردی.

ر

۱۵۳ می مُصِیْبَتِ بِیَش و مَرِه نِجَاتِ هَدِه،
چون تی شَرِیْعَتِ می یَاَد جی نَبِرَدَم.
۱۵۴ می حَق جی دِفاع هَکُن و می آزادی ره بَهِین!
طَبَق تی وَ عِدِه مَرِه زَندگی هَدِه!
۱۵۵ نِجَاتِ شَرِیرِ آدَمَان جی دُور،
چون تی دَسْتوراتِ دُمالِ دَنِین.
۱۵۶ ای خُداوَنَد تی رَحْمَتِ زیادِ؛
طَبَق تی قَوانینِ مَرِه زَندگی هَدِه!
۱۵۷ می دُشَمَنان و اوشانیکه مَرِه اَدِیْتِ کائِن زِیادِن،
وَلِی مَن تی گبان جی سَرِپیچی نُکائِم.
۱۵۸ خیانتکاران دِیَنَم و اوشان جی بیزارم،
چون تی دَسْتوراتِ بَجا نِیارَنَن.
۱۵۹ بَبِین که چَقَدَر تی اَحْکامِ دُوس دارم،
طَبَق تی مُحَبَّتِ، خُداوَنَدَا، مَرِه زَندگی هَدِه!
۱۶۰ تمام تی گبان حَقِیْقَتِ
و تمام تی عادِلانِه قَوانین، تا اَبَد مانَدِنِه.

ش

۱۶۱ حاکِمان بی دَلِیل مَرِه اَدِیْتِ کائِن،
وَلِی می دِل تی گَلامِ هِیْبَتِ جی هِیْسَنِه.
۱۶۲ مَن تی گَلامِ مِیَنِ خوشحالِ کائِم
اونه مِثان که گَتِ گَنجِ پِیدا هَکُورِدِه بو!
۱۶۳ مَرِه دروِیه جی بَدِ هَنِه و اونه جی بیزارم،
وَلِی تی شَرِیْعَتِ دُوس دارم.
۱۶۴ تی عادِلانِه قَوانین وَ سِینِ
روزی هَفَتِ دَفِه تِرِه پَرَسِش کائِم.
۱۶۵ اوشانیکه تی شَرِیْعَتِ دُوس دارن خِیلی آراِمِش دارن،
و هِیچ چی باعِثِ نَبُونِه اوشان زَمینِ بَگَن.

^{۱۶۶} خُداوَندا، تی نِجاتِ اُمید دِیسَم
و تی دَسْتوراتِ بَجا هارَنَم.
^{۱۶۷} می جان تی گَبان ره داره
و مَن اوشانه خِیلی دوس دارم.
^{۱۶۸} مَن تی گَبان و دَسْتوران ره بَجا هارَنَم،
چون تمام می راهان تی چِشم پِش دَره.

ت

^{۱۶۹} خُداوَندا، بَنی می داد تی حُضور بَرِسِه؛
طِبقِ تی گَلام مَره فَهم هَدِه.
^{۱۷۰} بَنی می التماس تی حُضور بَرِسِه؛
طِبقِ تی وَ عِدِه مَره نِجات هَدِه!
^{۱۷۱} می تُک جی سِتایش دَر هَنِه،
چون تو تی اَحکامِ مَره یاد دَنی!
^{۱۷۲} می زَبان تی گَلام آوازه خواندِه،
چون تمام تی دَسْتورات دُرُسِه!
^{۱۷۳} بَنی تی دَس می کُمک وِسین آماده هَبو،
چون تی اَحکامِ اِنتخاب هَکُردَم.
^{۱۷۴} خُداوَندا، تی نِجاتِ شُوقِ دارم،
و تی شَرِیعَت می دِل خُشِیه!
^{۱۷۵} بَنی می جان زنده هَبو و تِرِه پَرِسِش هَکونه،
بَنی تی قَوانین مَره کُمک هَکونه.
^{۱۷۶} مِثل گُم هَبوسِه گوسَنِد مِثان گُمراه هَبام؛
تی نوگَر دُمّال بَگِرد،
چون تی دَسْتوراتِ می یادِ جی نَبرَدَم!

۱۲۱

می کُمک خُداوَندِ جیه

^۱ می سَرِ جَار هارَنَم و کوهشایِه اِشینم؛
می کُمک کوجِه یه جی دَره رَسِنِه؟
^۲ می کُمک خُداوَندِ جیه
که آسِمان و زَمین ره بَسایَتِه.

۳ اُون نزارنه تی لنگ بلغزه؛
اونیکه تی جی حفاظت کانِه، چشم، چشم سر نزارنه!
۴ آرِه، اونیکه خودشه قوم جی حفاظت کانِه
نه خودشه چشم دَیندِنه و نه خواب شونه!

۵ خُداوند تی مُحافِظ!
خُداوند سایه یه مِثان تی وَر ایسا تا تیجی حفاظت هکونه!
نه آفتو، روز مین تیره اذیت کانِه؛
و نه مهتاب، شویه مین.

۶ خُداوند تیره هر بدی یه جی حفاظت کانِه؛
اون تی جان جی حفاظت کانِه!
۸ خُداوند تی رَفَت و اَمَد جی حفاظت کانِه،
از آلان تا اَبَد!

۱۲۷

اگه خُداوند سیره ره نِسازه

۱ اگه خُداوند سیره ره نِسازه،
اوشانیکه اونه سازتن بیخدی رَحمت گشین؛
اگه خُداوند شَهر جی نِگهبانی نِکُنِه،
نِگهبانان بیخدی نِگهبانی دَین!
۲ بَیخدیه که زود وَر سنین
و تا دیر وَخت بیدار ماندنین،
و رَحمت هَمَره نان در هارنین؛
چون اوشانیکه خُداوند وَسین عَزیزن راحت خاسنین. «چون خُداوند اوشان
نیاز فراهم کانِه».

۳ وَچَهان، میراثی از طَرَفِ خُداوندن،
اوشان پاداشین که خُداوند آدمی ره دَیَه.
۴ وَچَهانی که ایتا مردای یه جوانی یه مین دُنیا هَنَن،
مثل ایتا دِلاور دَس مین تیر ماندِن.

خُش بحالِ اونیکه خوږښه تیر جاره اوشانه جی پُر هکونه!
و وختی که خوږښه دُشمنان همره دره دروازه یه ور گب بزیه،
اون هیچ وخت شرمنده نبویه.

